SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 15/04-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., Z., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 1/2000 z 19. decembra 2000, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 17. decembra 2003 doručené podanie J. H., Z. (ďalej len „navrhovateľ“) označené ako „Podnet, Porušenie ľudských práv na spravodlivé súdne konanie“, ktorým namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. M Cdo 1/2000 z 19. decembra 2000.

Porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie vidí navrhovateľ v nasledovnom skutkovom stave vyplývajúcom z jeho podania a k nemu pripojených príloh.

Navrhovateľ podal 17. marca 1998 Okresnému súdu vo Zvolene (ďalej len „okresný súd“) žalobu proti Železniciam Slovenskej republiky, Bratislava, Klemensova 8, Divízia železničných koľajových vozidiel Bratislava – Správa železničných koľajových vozidiel Zvolen, Ul. M. R. Štefánika 252/2 (ďalej len „železnice“), ktorou sa domáhal, aby železniciam bolo uložené vyplácať mu od 1. augusta 1997 vyrovnávací príspevok v zmysle časti V čl. 1 bodu 39 písm. a) až d) Kolektívnej zmluvy Železníc Slovenskej republiky na rok 1997. Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 122/98 – 32 z 13. augusta 1998 rozhodol, že navrhovateľ má nárok na výplatu vyrovnávacieho príspevku pri strate zdravotnej spôsobilosti vykonávať pôvodné povolanie a priznal mu i náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podali železnice odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 17 Co 2628/98 z 2. decembra 1998 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 122/98–32 a priznal navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania. Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici podal 11. januára 2000 na základe podnetu železníc generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. M Cdo 1/2000 z 19. decembra 2000 mimoriadnemu dovolaniu vyhovel, zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 122/98 – 32 z 13. augusta 1998 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co 2628/98 – 48 z 2. decembra 1998 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ zvlášť namieta, že sa nemohol vyjadriť k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, ktoré navyše pokladá za účelové.

Ústavný súd vyhodnotil podanie navrhovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré nemá viacero náležitostí predpísaných hlavne v § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Sťažnosť neobsahuje návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu (petit) sformulovaný tak, aby mohol slúžiť ako východisko rozhodnutia ústavného súdu, nie je k nej pripojená plná moc pre advokáta udelená výslovne na zastupovanie pred ústavným súdom atď. Takýto postup bol na prospech navrhovateľa,

lebo pri inom hodnotení jeho podania by ho bolo nutné odložiť podľa § 23a zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Skúmal pritom, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je jej oneskorené podanie. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd už v uznesení sp. zn. I. ÚS 22/02 vyslovil: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“ Navrhovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie došlo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. č. k. M Cdo 1/2000 z 19. decembra 2000 a jeho sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 15. decembra 2003. Navrhovateľ nepreukázal ani netvrdí, že uvedený rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť neskoršie ako dva mesiace pred 15. decembrom 2003. Je v záujme a povinnosťou navrhovateľa preukázať, že jeho sťažnosť bola podaná včas. V okolnostiach prípadu, keď od dátumu rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. č. k. M Cdo 1/2000 z 19. decembra 2003 do podania sťažnosti uplynuli skoro tri roky je zjavné, že lehota na podanie sťažnosti bola prekročená a teda sťažnosť je podaná oneskorene.

Oneskorenosť podania sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval navrhovateľa na odstránenie ďalších vád jeho sťažnosti.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2004